

Immigració sense complexos

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.01.10

El 18 de desembre del 2008 es va signar amb tota solemnitat el Pacte Nacional per a la Immigració. El text fou el fruit d'un llarg procés de diàleg i concertació, i va ser subscrit per la patronal, els sindicats, la totalitat dels grups parlamentaris que representen el catalanisme polític, oenagés... La proposta és una expressió molt equilibrada, laica i integradora articulada a partir de tres eixos: a) gestionar els fluxos migratoris d'acord amb el mercat de treball; b) adaptar els serveis públics a una societat diversa, i c) integrar en una cultura pública comuna.

Defineix un marc perfectament adequat per canalitzar i ordenar el debat públic i facilitar el desplegament de polítiques sectorials. Però, amb poc més d'un any de vigència, aquest pacte impulsat amb determinació des del Departament d'Acció Social i Ciutadania ja pot semblar una peça d'arqueologia política.

Casualitat o no, el debat provocat per la proposta del govern municipal de Vic de restringir els criteris d'empadronament dels immigrants ha coincidit amb una ofensiva ideològica del PP que té la immigració com a referent central del discurs. **Alícia Sánchez-Camacho** ha afirmat que la immigració serà «un eix prioritari» de la campanya electoral. I ja ha avançat algunes idees en què es barregen obvietats («a Catalunya i a Espanya no hi cap tothom»), amb afirmacions de significació més aviat

enigmàtica («el padró municipal no pot ser l'entrada dels immigrants per la porta del darrere»).

Com a conclusió, els dirigents del PP ja han avançat la intenció de fer una proposta per reformar la llei d'estrangeria. El to general de les declaracions es mou en un registre calculadament populista amb la vista posada a les urnes. Pura munició electoral. No som davant d'un calc de la retòrica de l'extrema dreta. El que hi ha és la incorporació d'una part substantiva del contingut de l'agenda política de **Josep Anglada** embolcallat amb la desimboltura del tractament políticament incorrecte. Aquesta és la picada d'ull que **Sánchez-Camacho** fa quan diu que el debat de la immigració «s'ha d'afrontar i tractar sense complexos». ¿Sense quins complexos? ¿Sense complex d'inferioritat? ¿Sense complex de botxí? O, potser, ¿sense complexos de consciència democràtica? La invitació a tractar el tema sense complexos és com dir «atrevim-nos-hi». Atrevim-nos a què?

La història d'Europa proporciona exemples a dojo de la facilitat amb què es pot encendre la metxa de la xenofòbia. Cap societat no està vacunada, i la intensitat del fenomen migratori de la darrera dècada i la caiguda abrupta de l'activitat econòmica creen una situació potencialment molt delicada. La xenofòbia és un material ideològic altament inflamable i una poderosa aluminosi de la convivència cívica i la cultura democràtica.